

ATUELL QUADRAT AMB COLP (1984)
22,5 x 22,5 x 6,5 cm. Gres, modelat amb plaques, relleu i incisions, esmalt diluït i òxids.

VASE TÊTE (1997)
Gres, esfera distorsionada.

VASIJA CUADRADA CON RASGUÑO (1984)
Gres, modelado por placas, relieve e incisiones, esmalte diluido y óxidos.

Esta serie de circunstancias propiciaron el que Vigreyos abordara el hecho creativo con una mayor libertad, al afectarle en menor medida el peso de la potente tradición cerámica de nuestro país y las influencias que emanaban de las escuelas de cerámica, o de bellas artes, y del arte oficial vinculado con la figuración.

Muy próximo en una primera etapa al arte informal, Vigreyos buscará extraer del gres proveniente de los yacimientos franceses de La Puisaye y de La Borne -vidriado o no- todas sus posibilidades de expresión, y por ello no dudará en utilizarlo según convenga a sus propósitos, que casi siempre se sitúan dentro de una abstracción que cobra importancia tanto por la forma de modelar cálida e intuitiva, como por el gesto espontáneo de la mano del ceramista que incide en las superficies, configurando objetos de fuerte carga expresionista, que atrapan a la luz a través de los orificios, grietas, surcos o relieves, y que quedan fosilizados con esa calidad material exclusiva que sólo es posible conseguir mediante la cocción en alta temperatura y en atmósfera reductora.

Dentro de esta tónica de libertad casi absoluta, la querencia por la abstracción, la explotación de las cualidades de la materia y el telón de fondo informalista que caracteriza su obra más personal, el quehacer cerámico de Vigreyos ha ido evolucionando al ritmo de los logros conseguidos en sus constantes investigaciones materiales y estéticas, perfectamente detectables, por ejemplo, en las esculturas de porcelana de los años ochenta -realizadas por medio del ensamblaje de diversas piezas hechas a molde- y también en esos encuentros recurrentes a lo largo de su trayectoria artística con el recipiente como forma de expresión plástica -que en sus manos parece inagotable, además de no ocultar cierta influencia de la cerámica japonesa-, y finalmente en la serie de composiciones murales que está gestando en los últimos años y que aún es pronto para saber cual será su desarrollo posterior, ahora que ya tiene decidido el regreso a su tierra natal para instalarse a vivir en Confrides (Alicante).

Coincidencias del destino, por los años en que Vigreyos empezó a plantearse su retorno definitivo a España, desde la Consellería de Cultura de la Generalitat valenciana se promueve la realización de esta muestra que ahora presentamos, y que sin duda constituye un merecido reconocimiento a su larga trayectoria artística y a las aportaciones que este creador ha hecho al arte valenciano y universal.

Precisamente, hacer reconocibles las aportaciones y los valores plásticos de la obra cerámica de Vigreyos en todas sus principales etapas y modalidades es uno de los objetivos que persigue esta exposición, cuyo complemento perenne más enriquecedor será sin ninguna duda el cuidado catálogo, proyectado y editado con la finalidad de dar a conocer y divulgar la obra y el itinerario profesional de Vigreyos, pero también intencionadamente elaborado con el propósito de facilitar una base más sólida para futuros estudios sobre este artista plástico. Celebremos pues el retorno de Vigreyos junto con sus obras y felicitemos al Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana por haber elegido para presentar esta exposición un espacio con tanta carga simbólica para la ceramología como el Museo Nacional de Cerámica González Martí.

Josep Pérez Camps Comisario de la exposición

Museo Nacional de Cerámica y de las Artes Suntuarias González Martí

Poeta Querol, 2 • 46002 - Valencia
mnceramica.mcu.es

27 de maig - 18 de juliol de 2010

HORARI: de 10 a 20 hores, de dimarts a diumentge

HORARIO: de 10 a 20 horas de martes a domingo

ENTRADA GRATUITA

ORGANIZA:

COLABORA:

SEDE:

VIGREYOS

ceramista

ESTRUCTURA III (1974) Gres, modelat amb plaques, esmalt diluït.
ESTRUCTURA III (1974) Gres, modelado por placas, esmalte diluido.

VIGREYOS

ceramista

CHEVALIER (1986) 25 x 18 x 10 cm.
Porcellana, modelatge i
acoblament, esmaltada.

CHEVALIER (1986) Porcelana,
moldeado y ensamblaje, esmaltada.

ATUELL ESFÈRIC (1990)
27 x 26 cm. Gres, plaques contra motle, torn,
esmalt policrom.

VASIJA ESFÈRICA (1990) Gres, placas contra molde,
torno, esmalt policrom.

Vicent Gomis Casasempere "Vigreyos" (Alcoi, 1935) pertany a la generació de ceramistes espanyols que els anys seixanta del segle XX decidixen endinsar-se en el complicat camí que conduïa a la utilització de la matèria ceràmica com a mitjà d'expressió plàstica, i que, aprofundint en la línia d'investigació ja oberta per creadors de la generació anterior com Llorens Artigas o Alfons Blat —per mencionar-ne només dos exemples del nostre entorn immediat—, desemboquen inevitablement en l'escultura, però mantenint en les seues obres referències més o menys explícites del recipient d'ancestral funcionalitat.

A pesar d'esta recognizable coincidència de resultats entre alguns dels ceramistes espanyols d'esta generació, tant la trajectòria vital de Vigreyos com les característiques de la seua obra posseïxen trets peculiars i marcadament diferents que el distingixen com a creador certament singular. En primer lloc, cal subratllar el fet que la seua formació artística s'inicià als Estats Units l'any 1961, al Museum School of Fine Arts de Boston, i en segon lloc també és igualment necessari posar de manifest que la quasi totalitat de la seua obra ceràmica l'ha feta a França —país on ha viscut i treballat des de 1964—, però en un lloc allunyat dels centres de poder cultural, ja que va instal·lar el seu taller i la seua sala d'exposicions al château de La Coste, situat en l'entorn rural del xicotet municipi de Noailhac, a la regió de Llemosí.

Esta sèrie de circumstàncies van afavorir que Vigreyos abordara el fet creatiu amb més llibertat, ja que l'afectava en menor grau el pes de la potent tradició ceràmica del nostre país i les influències que emanaven de les escoles de ceràmica, o de belles arts, i de l'art oficial vinculat a la figuració.

Molt pròxim en una primera etapa a l'art informal, Vigreyos buscarà extraure del gres provinent dels jaciments francesos de La Puisaye i de La Borne —vidrat o no— totes les possibilitats d'expressió, i per això no dubtarà a utilitzar-lo segons convinga als seus propòsits, que quasi sempre se situen dins d'una abstracció que cobra importància tant per la forma de modelar càlida i intuïtiva, com pel gest espontani de la mà del ceramista que incidix en les superfícies i configura objectes d'una forta càrrega expressionista, que atrapen la llum a través dels orificis, clavells, solcs o relleus, i que queden fossilitzats amb eixa qualitat material exclusiva que només és possible aconseguir per mitjà de la cocció a alta temperatura i en atmosfera reductora.

Dins d'esta tònica de llibertat quasi absoluta, la volença per l'abstracció, l'explotació de les qualitats de la matèria i el teló de fons informalista que caracteritzen la seua obra més personal, el quefer ceràmic de Vigreyos ha anat evolucionant al ritme dels èxits obtinguts en les seues constants investigacions materials i estètiques, perfectament detectables, per exemple, en les escultures de porcellana dels anys huitanta —realitzades per mitjà de l'acoblament de diverses peces fetes amb motle—, i també en eixes trobades recurrents al llarg de la seua trajectòria artística amb el recipient com a forma d'expressió plàstica —que en les seues mans sembla inesgotable, a més de no ocultar una certa influència de la ceràmica japonesa—, i finalment en la sèrie de composicions murals que està gestant els últims anys i que encara és prompte per a saber cap on evolucionaran, ara que ja ha decidit tornar a la seua terra natal i instal·lar-se a Confrides (Alacant).

Coincidències del destí, pels anys en què Vigreyos comença a plantejar-se el retorn definitiu a Espanya, des de la Conselleria de Cultura de la Generalitat valenciana es promou la realització d'esta mostra que ara presentem i que sens dubte constituïx un merescut reconeixement a la seua llarga trajectòria artística i a les aportacions que este creador ha fet a l'art valencià i universal.

Precisament, fer recognoscibles les aportacions i els valors plàstics de l'obra ceràmica de Vigreyos en totes les seues principals etapes i modalitats és un dels objectius que persegueix esta exposició, que té com a complement perenne més enriquidor un acurat catàleg, projectat i editat amb la finalitat de donar a conèixer i divulgar l'obra i l'itinerari professional de Vigreyos, però també elaborat intencionadament amb el propòsit de facilitar una base més sòlida per a futurs estudis sobre este artista plàstic. Celebrem, per tant, el retorn de Vigreyos juntament amb les seues obres i felicitem el Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana per haver triat per a presentar esta exposició un espai amb tanta càrrega simbòlica per a la ceramologia com el Museu Nacional de Ceràmica González Martí.

Josep Pérez Camps Comisari de l'exposició

Vicente Gomis Casasempere "Vigreyos" (Alcoi, 1935) pertenece a la generació de ceramistas españoles que en los años sesenta del siglo XX deciden adentrarse en el complicado camino que conducía a utilización de la materia cerámica como medio de expresión plástica, y que al profundizar en la línea de investigación ya abierta por creadores de la generación anterior como Llorens Artigas o Alfonso Blat —por citar sólo dos ejemplos de nuestro entorno inmediato—, desembocan inevitablemente en la escultura pero manteniendo en sus obras referencias más o menos explícitas al recipiente de ancestral funcionalidad.

No obstante esta reconocible coincidencia de resultados entre algunos de los ceramistas españoles de esta generación, tanto la trayectoria vital de Vigreyos como las características de su obra poseen rasgos peculiares y marcadamente diferentes que lo distinguen como creador ciertamente singular. En primer lugar cabe subrayar el hecho de que su formación artística se iniciase en Estados Unidos en el año 1961, en el Museum School of Fine Arts de Boston, y en segundo término también es igualmente necesario poner de manifiesto que la casi totalidad de su obra cerámica la haya realizado en Francia —país en el que ha vivido y trabajado desde 1964—, pero en un lugar alejado de los centros de poder cultural; ya que él instaló su taller y su sala de exposiciones en el château de La Coste, situado en el entorno rural del pequeño municipio de Noailhac, en la región de Limusín.

COMPOSICIÓN BLANCA (1999) 35 x 40 cm
Porcellana, sense esmaltar, cocció a 1.300°. Muntatge sobre fusta pintada.

COMPOSICIÓN BLANCA (1999)
Porcelana, sin esmaltar, cocción a 1.300°. Montaje sobre madera pintada.

